

DUNAMOCSEI HÍRNÖK

TEMETKEZÉSÜNK
PRO ÉS KONTRA

RALLYE BAJNOKI
CÍM 30 ÉVE

TÍZ ÚJ ELSŐS
BEÍRATÁSA AZ
ISKOLÁBA

MÁZSÁR OTTI
FUTSAL BAJNOK

AKÁCERDŐK,
LEGELŐK
A HÁBORÚ ELŐTT

MESTERNÉGYES A
GALAMBÁSZOKNÁL

DFC TISZTSÉGVISELŐK
VÁLASZTÁSA

Temetkezésünk – pro és kontra

Néhány évtizede húzódik már az ügy, miszerint „egyszer betelik” a dunamocsi temető új része, és akkor majd hogyan tovább? Önkormányzatok jöttek-mentek ez idő alatt, ám csak tölték maguk előtt a kényes döntés meghozatalát.

Igaz, temetőnk régi része megtisztult pár éve. A gazdátlan, vagy elhanyagolt sírokról a sírkövek egy helyre kerültek. Akkoriban ez nagy felháborodást váltott ki a faluban. A Dunamocson áthaladó utazó most egy nagyon szépen rendezett temetőt lát, és ugyancsak kevés faluban van ekkora „szabad” terület a temetőben, mint azt nálunk látni. De valóban, szabad ez a terület? Hiszen őseink csontjai nyugszanak ott!

Az érvényben levő törvény értelmében tíz év után, újratemetethetők a sírok. Ennyi ugyanis a porladási idő! Törvény tehát nem tiltja az újra való temetést. Sok helyen kényszerből, helyszűke miatt ki is használják ezt a lehetőséget. A Dunaszerdahely vagy Galánta körüli falvakban pedig előre megveszik a temetőben a „jobb helyeket és nagy summát fizetnek az üres területért. Szerencsére ennek Dunamocson nincs hagyománya.

Önkormányzatunk elé januárban került az ügy. Dönteni kellett arról, hogyan tovább a temetővel. Dobai esperes úr elmondta, már csak egy temetkezési hely van, s a pár évvel ezelőtti presbiteri döntés értelmében a jelenlegi sort, mint utolsó temethető sort határozták meg. A hivatalban lévő presbitérium jelenleg nem tud az ügyben egységesen állást foglalni. A temető területe egyébként is a falué, vagyis a végső döntést az önkormányzatnak kell meghoznia.

Az önkormányzati vitában öt megoldási javaslat is felmerült. Ezt hosszasan elhúzódó vita után a képviselők három lehetséges megoldásra szűkítették, arra a három lehetséges megoldásra, melyek a törvény előtt is megállják helyüket.

1. *javaslat:* Hátraléni a temetést a kitisztított részen, a törvény által meghatározott módon tisztos távolságban a lakóházaktól.

2. *javaslat:* Középen kezdeni a temetést, attól a helytől kezdve, ameddig be van parcellázva a temető, a templom irányába haladva. Így nem szakadna szét a régi és az új rész.

3. *javaslat:* Folytatni tovább a jelenlegi temetés helyén, esetleg fél sorokban is.

A szavazást kemény vita előzte meg, de a döntés megszületett! A temetkezést hátul, a megtisztított részen kell folytatni. Mivel a terep ott egyenetlen volt, a tereprendezési munkálatok azóta elkezdődtek, s a járda építése valamint a víz odavezetése is folyamatban van.

Ezalatt a faluban aláírásgyűjtés kezdődött annak érdekében, hogy a régi részen ne temetkezzünk, hanem a jelenlegi helyen folytassuk, hiszen „van ott jókora terület még”. Én magam is ezt tartottam helyes megoldásnak, esetleg a kettes javaslatot, de a tények mást diktálnak. Közben ugyanis kiderült, hogy 2006-ban a templom és a hozzá tartozó jókora telek-rész tulajdonjoga a falutól átkerült a református egyházhoz. Ezzel tovább bonyolódik a helyzet, mivel a temető üzemeltetője az ön-

kormányzat, más tulajdonában lévő területre pedig nem lehet temetni.

Érvényes önkormányzati döntés van temetkezési ügyben, ennek ellenére sok emberben kavargó a gondolat: „Jól van ez így? Mi legyen? Hogyan legyen?” Az újtól, a nem megszokottól való félelem természetes emberi reakció. De egyszer dönteni kellett! Jelen esetben a döntés megszületett, még ha jómagam ezt a döntést nem is támogattam. Ám egyre inkább úgy látom, el kellene fogadni ezt a megoldást, mivel gyakorlatilag nincs más lehetőség. Az ügyet esetleg csak ideig-óráig lehet halogatni. Illetve átmeneti lehetőségként

Önkormányzati látványterv a temető hátsó részének rendezéséről.

még az is nyitva áll, hogy a hátsó temető-rész végleges rendezéséig két félsort elhelyezzünk a templomtelek határáig.

Fontosnak tartottam falumat informálni a történetekről, hiszen a temető ügye kényes téma, s egyszer mindnyájunkat érint majd. Nincs jó vagy rossz megoldás, és biztos vagyok abban, hogy a képviselő testületben mindenki jó szándékkal szavazott az általa legjobbnak tartott megoldásra.

Kele Géza, önkormányzati képviselő

Kőbe vésett '68

- avagy így éltem meg a nagy évet a szlovák fővárosban -

1968 augusztusában történt, mikor még a pozsonyi munkásszállón laktam a főváros központjától úgy egy kilométerre. Füllesztő hőség járta át éjjel nappal a koronázási várost. Éjszaka az ablakok tárva voltak a füllesztő hőségben, mert hajnal felé jött egy kis hűvösebb levegő, amely átjárta a szobákat. De ezen az éjszakán nem csak a hajnali hűvös szellő érkezett meg, hanem úgy egy óra körül dübörgő láncaltapok hangja törte meg az éjszakai csendet. Olyan hatalmas dübörgés volt, hogy az üveg poharak szinte táncoltak az asztalon, szekrényekben. Odarohantunk mindannyian az ablakhoz, hogy megnézzük mi történt. Ahogy visszagondolok rá, mintha filmforgatáson lettem volna. Két irányból jöttek a harcok és a találkozó a főtér volt. Egy részük a mostani elnöki palota felől jött, ami akkor pionírház volt. Dübörögtek lefelé, s a macskakövek visszaverték a láncaltapok csörgését. Elvonultak a *Dunaj* nagyáruháza előtt le a térig. A többi tank pedig a központba fordult a Duna rakpartja felé a Šafárik térig, ahol a Komenský Egyetem áll.

Már hónapokkal ezt megelőzően a politikai helyzet nagyon feszült volt. Dunamocson ebből nagyon keveset érzékeltek. Nyíltan Pozsonyban sem beszéltek az egyes álláspontokról, de azért már 17 évesen megtanultam a *Pravda* újság sorai közt olvasni. Mind gyakrabban találkoztam provokáló emberekkel, rasszista megjegyzésekkel is, amit bizony nem volt könnyű elviselni. Akkor még a jó öreg Csehszlovákia létezett. Titokban megkezdődött a zárt ajtók mögötti tárgyalás és megszületett a döntés, hogy a kommunisták segítséget kérnek a reformerekkel szemben a Szovjetuniótól.

A város olyan volt a varsói szer-

ződés tankjainak bevonulása idején, mint egy megbolygatott méhkas, a gyárak nem termeltek, az iskolák bezártak, a nagy üzletek szintúgy. Ahogy virradni kezdett, mi elindultunk a szállóból a városba az *SNP* térre, mert az a nap ott vált tragikussá, ott íródott be a történelembe. Amikor odaértek a tankok, az egyetemisták már lázadtak. A diákok oroszul, szlovákul kiabáltak feléjük.

Dobálták a tankokat macskakövekkel, Molotov koktélokkal. A katonák kétségbeesett arccal figyelték. Aztán bekövetkezett a nem várt pillanat. Az egyetem előtt felgyújtottak egy tankot, szinte ma is látom a jelenetet. De még akkor sem lőttek, csak forogtak a tank felső részével, ijesztgetve a tömeget. Az egyetemisták azonban nem ijedtek meg, sőt még jobban támadták a tankokat. Aztán az egyik kiskatona géppisztollyal fellőtt a levegőbe, figyelmeztetésül. Ebben a pillanatban egy kő repült a fejéhez, és talán emiatt lőtt véletlenül úgy, hogy meglőtt egy iskolás lányt. Ez a lány 1968 pozsonyi áldozata lett, akinek neve ma is ott olvasható a kőbe vésett emléktáblán.

A tömeg fokozatosan visszahúzódott és sodort engem is magával egészen az *SNP* térig. Ott újra kezdődött

a kiabálás, gyújtogatás, dobálás. Forradalmi volt a helyzet. Egyik munkatársammal a *Praha* mozi tornyánál álltunk, mikor a kalasnyikovok golyói felfelé záporoztak az égnek. De a nép közé nem lőttek. Nem vagyok félős alkat, de mikor a mozi tornyát kezdték lőni, behasaltam az előttem parkoló autó alá. Ahogy ott fedezékbe vonulva megbújtam, a tömegben azt kiáltozták, hogy már a magyar hadsereg is készenlétben áll. Ekkor eszembe jutott, vajon idehaza mi lehet, mennyit tudnak Dunamocson a Pozsonyban történekről. Már csak a hazajutáson törtem a fejem, mert Pozsonyban semmi jóra nem volt kilátás. Mikor a tömegen átvergődtem, valamikor délután a szállásra értem. Összepakoltam a legfontosabb dolgaikat, és úgy gondoltam, hogy a nyolc órás esti vonattal elindulok, Komáromból pedig az éjjeli busszal hazaérek. Mikor azonban az állomásra értem kiderült, hogy nem indítanak vonatokat. Másnap reggel újra kimentem az állomásra, arra gondolva, hogy a nemzetközi vonatok talán továbbra is járnak. Valóban így volt, egy óra múlva jött a *Pannónia*. Örültem, hogy végre magam mögött tudhattam a borzalmat, melynek akaratlanul én is szereplője lettem. Az örömöm nem tartott sokáig, mert Vajnorynál megállították a vonatot és kijelentették, hogy végállomás. De én haza akartam jutni minden áron. Kimentem tehát a főútra, s hol gyalog, hol stoppal elindultam hazafelé. Az egyik autóból arra lettem figyelmes, hogy tankok jönnek szembe Magyarország felől. Délutánra Újvárbá vergődtem, ahonnan csak Gyallára ment buszom. Mikor odaértem, felsóhajtottam örömben: „Végre itthon!”. Fél négykor indult a buszom Dunamocsra.

Tóth Jolán

2014 NÉPESSÉGI STATISZTIKÁJA

Születtek:

Danázs Dóra, január 14.
Nagy Sándor, január 24.
Papp Hanna, március 21.
Ráczi Rozi Izabella, április 14.
Szalai Ádám, június 3.
Mezei Cynthia, szeptember 15.
Mezei Zsófia, október 22.
Hollósi Mátyás, október 27.
Gönczöl Richárd, december 1.

Elhunytak:

Bábi Béla (1937)
Basternák Lajos (1952)
Bellabás Géza (1935)
Bogár Terézia (1925)
Czibor Eszter (1926)
Czibor Etel (1931)

Demcsík Denisz (1976)
Döme Márta (1950)
Groman János (1948)
Gula Erzsébet (1932)
Igar Béla (1956)
Jakab Mária (1930)
Klucsár László (1950)
Laurinský Jaroslav (1955)

Mellék István (1927)
Mezei József (1953)
Mocskos Ferenc (1940)
Pataki Katalin (1951)
Püsky Gábor (1953)
Szabó Éva (1955)
Szendi Eszter (1942)
Vecserka Olga (1937)

Vitatott fakivágás

Mint azt sokan tudják, falunk határában, a határi utak mellett lévő önkormányzati tulajdonú telkeken fakivágás folyik. Ez komoly vitákat váltott ki a lakosság körében, többen vitatják a faki-termelés szükségességét és jogszerűségét.

Az ügyben Dunamocs önkormányzata ellen névtelen feljelentés történt, ami alapján februárban meg is kezdődött az ügyészégi vizsgálat. Az ügyész

bekérte az összes erre vonatkozó iratot – minden jegyzőkönyvet, határozatot, szerződést és számlát –, így az egész ügy a döntéstől a vágás menetéig és a fa értékesítéséig alaposan ki lesz vizsgálva.

Az esetről a következő számkunkban – remélhetőleg már a vizsgálat eredményének ismeretében – részletesen beszámolunk.

A horgászegyesület tevékenysége 2014-ben

A dunamocsi horgászegyesület évek óta stabil tagsággal rendelkezik, a létszám több mint 110 fő. A tavalyi évet a február 15-i évzáró taggyűlésünkkel nyitottuk, melyen 43-an vettünk részt. Szervezetünk életében az évzáró taggyűlés szinte ünnepnek számít, hiszen ezen a fórumon kötetlenül beszélgethetnek a horgászok, és kicserélhetik tapasztalataikat. Időrendben a következő akciónk a márciusi horgászbrigád volt. Brigádjaink alkalmával az a fő feladatunk, hogy a Duna-partot

ből jöttek.

A *Hidverő Napok* alkalmával rendeztük hagyományos dunai horgászversenyünket, melyet 2014-től *Demcsík Denisz Emlékverseny*-nek nevezünk. Denisz barátunk, egyben horgásztársunk és egyesületünk vezetőségi tagja tragikus esetben hunyt el, s ezzel a gesztussal is tisztelni szeretnénk emléke előtt.

A Demcsík Denisz Emlékverseny díjai.

rendezzük, összeszedjük a szemetet és kitisztítjuk a horgászhelyeket. Ezt minden tavasszal elvégezzük. Öröndetes tény, hogy az elmúlt évekhez képest egyre kevesebb szeméttel találkozunk. Ez is bizonyítja, hogy a horgászok egyre jobban odafigyelnek egymásra, és szívükön viselik a dunai környezet megővését.

Ifjú horgászaink számára tavasszal tanfolyamot tartotunk, melyet Vasas Mihály egyesületi titkár vezetett. A nyáron felszereléssel és munkával támogatta egyesületünk a falunkban több napot eltöltő erdélyi árvákat, akik Böjte Csaba intézetéből jöttek.

A gyermek horgászverseny résztvevői.

Gyermekek horgászversenyünket augusztus 20-án rendeztük. Az ifjoncok nagy igyekezettel vallatták a vizet, és külön öröm számunkra, hogy a legfiatalabb korosztály is képviseltette magát. Az augusztusi *Burcsák Fesztivál*-on az önkormányzat éves értékelést tartott a falunkban működő civil szervezetek tevékenységéről, melynek során a horgászegyesület végzett az első helyen.

Szegi Tibor

K. Lajos András járási rekordot jelentő jászkeszege 1,66 kg és 47 cm volt.

Mikes László 5,05 kg-os és 78 cm-es márnája szintén a 2014-es járási rekordok közé került.

Jubileumi konfirmandus találkozó

2014. december 7-én jubileumi ünnepségre került sor gyülekezetünkben, melyen az 50, 56, 60 és 65 éve ágendázók vettek részt. Dobai Sándor lelképásztor mellett különösen Jókai Sarolta, Bábi Lenke és Tallósi Károly vette ki részét a szervezésben. Az ünnepi istentiszteleten

hálát adtak Isten megtartó kegyelméért, majd a jubilálók újra letették évtizedekkel ezelőtt elhangzott fogadalmukat, végül áldásban részesültek, s egy szép könyvet vehettek át. A közös fényképek elkészülte és Kossár András esperes úr sírjánál tett látogatás után a csárdában elfogyasztott ebéd következett, ahol a beszélgetés köz-

ben felelevenítődött a múlt. Az együttlét meghatározó pillanatait olyan érzése támasztja a résztvevőknek, mintha a réges-régi agenda nagy eseményére csak tegnap került volna sor. Istené legyen a dicsőség ezért a szép és áldásos alkalomért!

A találkozó résztvevői: **1949** Bacskor Lenke, Bogár Lajos, Kocsis Irén, Németh Sándor, Szenczi Zoltán; **1954** Csehi Irma, Egyeg Margit, Komáromi Margit, Lajos Katalin, Szenczi Katalin, Tóth Lenke; **1958** Csehi Edit, Korcsák Ernő, Kuczmann Erzsébet, Nagy Katalin, Pisti Sándor, Szenczi Gábor, Tallósi Károly, Tücsök Ilona; **1964** Czibor Etelka, Fülöp Károly, Lajos Erzsébet, Margit Ernő, Mellék Emília, Muszka Katalin, Nagy Sarolta, Persei Erzsébet, Szuri László, Tallósi Zoltán, Vámos Éva, Vasas Ilona, Vasas Tibor.

3. nap: Dobai Kiss Jolán, tiszteletes asszony, Kisújfaluról
4. nap: Dobai Egyeg Kamilla, tiszteletesnő, Komáromból
5. nap: Csiba Zoltán, tiszteletes úr, Madarról

"Jézus így szólt hozzá: 'Adj innom!'" (Jn 4,7)

Jézus Jákób kútjánál beszélni kezdett a samaritánus nővel, pedig köztudott, hogy a zsidók és a samaritánusok között nem volt jó viszony. Jézus a többször elvált nővel, akit mások megvetettek, emberségesen beszélt-így kivívta annak tiszteletét és egyúttal önbecsülést, önbizalmat adott neki. Később ez az asszony Jézus követője lett, aki türelemmel, jósággal és szeretettel segített másoknak.

"Az asszony pedig otthagyta korsóját." (Jn 4,28)

Ahogy a kút vize az egész közösséget szolgálta, a Jézusi éltető víz is egész közösségünké. Vigyázzuk és óvjuk azt, hogy utódaink is elmondhassák: Mi KRISZTUS NÉPE vagyunk, van őseinktől örökölt hitünk és magyar lelkületünk.

Az imahét alkalmain átértéztük – az emberi léleknek ugyanúgy szüksége van a tiszta Jézusi szóra, mint a testnek a tiszta vízre. Az idei imahét hívás az élő víz forrásához, Jézushoz. Ma is kínálja számunkra az élő vizet, tőlünk függ élünk-e azzal, hogy ezután mi magunk is az élő víz forrásává legyünk közösségünk számára.

Az ökumenikus imahét segített abban, hogy még jobban felismerjük egymásban a mienktől különböző értékeket, hogy még jobban tiszteljük egymást. A közös éneklések és imádságok megerősítették hitünkben és reménységet adtak jövőnkre nézve.

Bábi Tibor, egyházközségi gondnok

Az ökumenikus imahét a 2015-ös esztendőben is a megszokott módon volt megtartva, január 19-23. között az *Immanuel Gyülekezeti Házban*. Bizonyágtételeinek anyagát ebben az évben a *Brazil Keresztény Egyházak Nemzeti Tanácsa* készítette elő. Az egyes estéken szép számban voltak jelen úgy a katolikus, mint a református hívek. Ez különösen érvényes volt csütörtökön, amikor a mi Dobai Egyeg Kamillánk tartotta lelkési igei szolgálatát. Jó érzés volt tapasztalni, hogy az egyes estéken megjelentek nálunk a karvai és radványi gyülekezetek képviselői is.

Az imahét vezérfonala, Jézusnak a samáriai asszonnyal történt találkozása, beszélgetése volt.

1. nap: Elek László, katolikus esperes úr, Komáromból

2. nap: Molnár Árpád, tiszteletes úr, zsinati tanácsos, Komáromból

Esperes és gondnok beiktatás

A mártosi református templomban 2015. február 1-jén ünnepi egyházmegyei közgyűlés keretében Fazekas László püspök beiktatta tisztségébe a Komáromi Református Egyházmegye új esperesét, Dr. Szénási Szilárdot. Az esperesi ígehirdetés és imádság után az újonnan megválasztott esperes szívből szólóan megköszönte elődjének, Dobai Sándornak a tisztességgel végzett szolgálatát. Az új esperes megköszönte, hogy olyan egyházmegyében folytathatja a munkát, amelyben a lelkészek

között szeretetteljes, segítőkész viszonyok uralkodnak. Kérte elődjét, hogy tapasztalatával segítse szolgálatát az elkövetkezendő években.

A közgyűlés keretében ugyancsak beiktatták tisztségébe a Komáromi Református Egyházmegye újráválasztott gondnokát, falunk szülöttét, Gál Sándort.

„Áldjátok az Urat ti seregei, szolgálói, akaratának végrehajtói.” (Zsolt. 103,21)

Bábi Tibor

Bormustra a Kovil pincészetben

A 2014-es évjáratú dunamocsi borok először a burcsákfeszt idején léptek közönség elé, akkor még „éretlen” formában, a januári bormustra keretében pedig már újborként kóstolgathatták őket a borász egyesület tagjai és vendégeik. A bormustrára az alkalomhoz igazán illő közegben, a Kovil cég még nem teljesen befejezett, de máris látványos és hangulatos pincéjében került sor. 16 helyi és 10 süttői borász hozott mintát az elsősorban tanácsadási céllal rendezett eseményre, melyen Benefi László és Révész Gábor értékelte a borokat, s osztotta meg észrevételeit a gazdákkal. Ezen kívül Révész Gábor szőlőbetegségekről tartott előadásából is okulhattak

a jelenlévők.

A rendezők némi változtatással éltek az elmúlt évek lebonyolítási rendjéhez képest. Idén ugyanis minden bor kóstolása a gazda beszámolójával kezdő-

dött, melyben a szürettől kezdődően ismertette borának készítése folyamát. A szakemberek tanácsadására így nem csak a borok íze, de a beszámolók alapján is lehetőség nyílt. A helyi gazdák között vannak olyanok, akik a megszokott, ősöktől átvett hagyományos módszereket követik (csutkával darálás, állni hagyás préseles előtt, nem ülepítenek, élesztőgombát nem használnak stb.), míg mások átveszik az újabbnak számító borászati eljárásokat (tápanyagok a musthoz, nyálkázás stb.). Kukola József, a helyi szövetség elnöke úgy véli, az új módszerek hozzájárulnak a bor tisztulásához, elősegítve a permetezés során felvett méreganyagok távozását.

SIKERES BULIESTEK A BIANCO NERO PUB-BAN

sorolhatnánk. Ifj. Simsik István és barátnője Viktória gondoltak egy nagyot és úgy döntöttek, megpróbálják újraéleszteni a dunamocsi fiatalok táncos-zenés szórakozását falunkban. A helyszín, a napközben kocsmaként üzemelő Bianco Nero Pub.

Sokan ismerik a helyet, de jómagam is elcsodálkoztam, mikor a Valentin napi rendezvényt meglátogattam. A „kis kocsmá” teljesen átváltozott az est időtartamára! Gyönyörűen díszített terem, papír szívcecskék, lufik mindenütt. A csillogás-villogás

Viktória kreativitását bizonyítja. Neves DJ, alkoholmentes koktélok bő választéka várta a szórakozni vágyó fiatalokat.

Az ötletet ifj. Simsik István a régmúlt időkől merítette, amikor az ifúságnak még volt helye, klubja, ahová szórakozni mehettek hétvégén. A részvétel alsó korhatára szigorúan 18 év, a felső pedig a „csillagos ég”. Többnyire disco zene szól, de a mulatós dalok iránt is nagy az igény, Valentin napján élő zenével kedveskedtek a vendégeknek. Van továbbá egy nagyon fontos és rendhagyó körülmény: a bulik alatt szigorúan tilos a dohányzás! Kezdetben lázadtak a dohányosok, de aztán belátták, hogy füst nélkül a lányok is jönnek.

Az estek forgatókönyvéhez tartozik, hogy rendszeresen meglepetésekkel kedveskednek: tombola, ital akciók, szendvicsek, pogácsák. Éjjel egykor a legtöbbször táncoló pár külön jutalomban részesül, kettőkor pedig következik az est fénypontja, a szerelmes vers olvasási verseny. Aki a legromantikusabban olvasza fel párjának a szerelmes verset, az a győztes. Ajándék-könyv a jutalma. Viki jóvoltából rendszeresen felkerülnek az est fotói a honlapukra, sokan lájkolják az események képeit és terjed a rendezvények híre más településeken is.

Kele Géza

MESTERNÉGYES A GALAMBÁSZOKNÁL

2014 legeredményesebb dunamocsi galambásza *Mitas Péter* volt, aki immár nyolcadik alkalommal érdemelte ki ezt a címet, s ebből négy elsőséget sorozatban az elmúlt években szerzett. Nem véletlenül neveztük dunamocsi galambásznak, hiszen bár Dunaradványon lakik, de ide járt iskolába, itt van a munkahelye, évtizedek óta a helyi klubot erősíti, így bőven kiérdemelte a „tiszteltbeli” dunamocsi jelzőt.

vényekre, kiállításokra, bejárva szinte az egész republikát. „Meg tudták az emberek engedni maguknak.” – tette hozzá Mitas Péter.

Az első összetett győzelmére 2005-ig kellett várnia. Néhány évvel korábban a virti Varga Lajos abbahagyta a galambászkodást, akitől 22 fiatal és 6 öreg galambot vásárolt, s ezek leszármazottai aratták az első nagy sikereket. Ekkorra már gazdájuk is elsajátította a szakma szinte minden fogását, mert bizony nem is olyan egyszerű hozzáértő és eredményes galambásznak lenni. „A legfontosabb, hogy jó adottságú galambot tenyészünk ki – mondja Mitas Péter – aztán az egészséget is meg kell tartani, mert a betegség mindig ott leselkedik rájuk. Minden héten kezelek például légúti megbetegedésekre és trichomonas fertőzésre. Szezon idején egy jól bevált magyarországi keverék tápot vásárolok, de télen csak árpaival és búzával etetek. Ilyenkor ki sem engedem őket az ólból a ragadozó veszély miatt. A Gerecséből járnak át a galambász sólymok és héják, amik megtizedelnék az állományt. Vannak költségei ennek a hobbinak, mint bármelyik másnak is, de nagyon izgalmas és szórakoztató. Kikapcsolódok közben, és jó érzés látni, ahogy a versenyről megérkezve húznak be a galambok az ólba.”

Kérdésünkre elmondta, hogy 1979-ben tett szert első két galambjára, melyekhez nem éppen dicsérhető, de egy tíz éves gyerek esetében megbocsátható úton jutott hozzá. Ekkor kapott ugyanis egy szélpuskát, mellyel szárnyon lőtt egy német galambot, aztán befogott egy magyarországit, majd a kettőt párosítva kelt ki első madarai. Újabb lökést jelentett pályafutásában a radványi szövetségi kertészeti vezetőjének, Fülöp Zoltánnak a támogatása, akinek ajándék galambjaival megalapozta állományát.

Gábor és Bogár Róbert „vették szárnyaik alá” a tőlük néhány évvel fiatalabb galamb-

básztársukat. Erős összetartás és virágzó egyesületi élet jellemezte abban az időben a klubot, gyakran jártak községi brigádokra, sokat kirándultak a galambász rendez-

1984-ben lépett be a dunamocsi klubba, s ősszel már versenyeken röptetett. Akkoriban több mint 20 tagja volt a helyi egyesületnek, akik közül leginkább Boros Zoltán, Völgyi Szalai József, Zajos

KERÜLETI RÖVIDTÁV 100-300 km

1. (16.) Schulcze Róbert
2. (17.) Mitas Péter
3. (18.) Fülöp Zoltán
4. (21.) Boros Zoltán
5. (23.) Skuliba József
6. (24.) Rohácsek József
7. (27.) Csontos János
8. (38.) Szegi András
9. (42.) Zajos Eduard + István
10. (45.) Senkár Zoltán
11. (48.) Lajos Ferenc + Gábor
12. (54.) Vlahy Péter

2014 TAVASZI ÖSSZETETT VÉGEREDMÉNY 20 VERSENY ALAPJÁN

1. (12.) Mitas Péter 5763 pont
2. (17.) Schulcze Róbert 4509
3. (18.) Skuliba József 4394
4. (19.) Boros Zoltán 4209
5. (22.) Rohácsek József 3682
6. (23.) Fülöp Zoltán 3658

KERÜLETI KÖZÉPTÁV 300-500 km

1. (13.) Mitas Péter
2. (17.) Skuliba József
3. (18.) Szegi András
4. (19.) Schulcze Róbert
5. (20.) Boros Zoltán
6. (21.) Csontos János
7. (22.) Rohácsek József
8. (23.) Fülöp Zoltán
9. (40.) Lajos Ferenc + Gábor
10. (42.) Senkár Zoltán
11. (46.) Vlahy Péter

7. (27.) Csontos János 3011
8. (31.) Szegi András 2440
9. (43.) Senkár Zoltán 609
10. (44.) Lajos Ferenc + Gábor 574
11. (45.) Zajos Eduard + István 478
12. (53.) Vlahy Péter 170

KERÜLETI HOSSZÚTÁV 500-800 km

1. (13.) Mitas Péter
2. (16.) Boros Zoltán
3. (17.) Skuliba József
4. (19.) Schulcze Róbert
5. (20.) Rohácsek József
6. (23.) Fülöp Zoltán
7. (24.) Csontos János
8. (31.) Szegi András
9. (37.) Senkár Zoltán
10. (40.) Lajos Ferenc + Gábor

Zárójelben a járási helyezések.

ŐSZI VERSENY 2014-BEN SZÜLETETT GALAMBOKKAL

1. (5.) Zajos Eduard + István
2. (13.) Skuliba József
3. (14.) Mitas Péter
4. (17.) Csontos János
5. (19.) Krausz László
6. (20.) Fülöp Zoltán

KERÜLETI SZUPER HOSSZÚTÁV 800 km FELETT

1. (4.) Mitas Péter
2. (9.) Skuliba József
3. (10.) Schulcze Róbert
4. (12.) Boros Zoltán
5. (14.) Rohácsek József
6. (27.) Fülöp Zoltán

7. (31.) Lajos Ferenc + Gábor
8. (32.) Boros Zoltán
9. (35.) Senkár Zoltán
10. (38.) Vlahy Péter

30 éve nyert Simsik István szlovák bajnokságot

Az autókhoz szinte minden férfi vonzódik, de az csak keveseknek adatik meg, hogy versenyzőként is kipróbálhatják magukat. Simsik István közéjük tartozik, aki nemcsak másfél évtizedes versenyzői múltjára, de kitűnő eredményeire is büszke lehet. 1985-ben szlovák bajnoki címet szerzett rallye A-1300-as kategóriában. A jubileum apropóján most felelevenítjük pályafutását, aktív versenyzéssel eltöltött éveit.

Mikor alakult ki benned a vonzalom az autók, a versenyzés iránt?

Apám autószerelő volt, s a javításra váró autók a mi udvarunkon álltak. Akkor még, 1960 körül nagyon kevés volt az autó Mocson, csak Vili bácsi a katolikus pap, apám és talán még néhányan büszkélkedhettek vele. *Minor, Spartak, Škoda Octavia* márkák voltak népszerűek. Apám Nyitrán tanulta ki a mesterséget, aztán buszsofőr lett a Párkány-Komárom vonalon, autókat, motorokat a szabadidejében szerelt. Motorbicikli egyébként sokaknak volt az ötvenes, hatvanas években a faluban, amit azért vásároltak, hogy eljussanak a hivatalba, patikába, bevásárlásokra, rokonlátogatásra. A férj vezetete a *Jawát*, mögötte kapaszkodott fejkendő felesége. A fiatalok motorral jártak meccsre, mulatságokra is. Én az udvarunkon, apám körül sürgölődve szívtam magamba a benzingőzt és alakult ki technikai vonzódásom. Akkoriban a falun keresztül mentek a motorversenyek, amit a helyiek az út szélén állva néztek. Apámnak járt a *Svet Motoru*, azt lapozgattam, nézegettem sokat, és már akkor versenyző szerettem volna lenni.

Gondolom a „bajtásit” rögtön megszerezted, amint lehetett.

15 éves koromban, 1968-ban szereztem meg *Pionír* motorra, 17 évesen nagymotorra, katonaság előtt teherautóra, leszerelése után pedig autóbuszra és kamionra. Repülőre még nincs, de már nem is lesz. 1975-ben vettük meg családi autónkat, egy *1200-as Ladát*, amit attól kezdve versenyaútnak is használtam.

Hogyan lehetett akkoriban felcsapni autóversenyzőnek?

Minden járásban rendeztek amatőr tájékoztató versenyeket, hiva-

talosan *Branno-orientačné automobilové súťaže* volt a neve. Erre bárki jelentkezhetett, közutakon tartották és ügyességi feladatokkal – bolyák kerülgetése, fordulás, parkolás – is lehetett pontokat szerezni. Marcelháza, Gyalla, Naszvad, Komárom

Az 1979-es marcelházi tájékoztató verseny 2. helyezettjeként.

utcain rendezték, térképen kijelölt kb. 30 km-es területet kellett bejárni minél gyorsabban a navigátor segítségével. A vezetési technikát tekintve jó iskolát jelentettek

Az 1200-as Lada, amely családi- és versenyautó is volt egyben.

ezen versenyek, és megtanultam az útleírást is olvasni, értelmezni. Három évig csináltam, rendszerint a dobogón végeztem.

Ez jó előképzést adhatott, de még nem nevezhető igazi autóversenyzésnek.

Nem is annyira szerettem csinálni, valódi rallye versenyekre vágytam. 1982-ben jött el a nagy pillanat, mikor

a szlovák bajnokság kerületi osztályának versenyét rendezték Komáromban, a *Dunaj-Váh Rallye*-t. Bementem a komáromi autókлубba, s mondtam, hogy én is elindulnék. Azt válaszolták, hogy ez nem olyan egyszerű, kellenek hozzá papírok, licencia. Miután ezek a segítségükkel elkészültek, megkerestem Bakulár Lászlót, a marcelházi szövetkezet elnökét, aki nagy támogatója volt a motorsportnak. Felkarolt minket, s elindulhatunk a versenyen az *AMK* (Auto Moto Klub) *Marcelová* színeiben. A szentpéterei Kelko Erazmus volt a navigátorom, s nagy meglepetésre meg is nyertük a versenyt az 1200-as fehér Ladámmal. Ekkor lettem versenyző, 1982. május 14-én.

Milyen út vezetett 1985-ig, pályafutásod csúcsáig?

A kerületi bajnokság 5-6 versenyből állt, és még 1982-ben több futamgyőzelemnek és dobogós helynek köszönhetően felkerültünk a szlovák bajnokságba. Az éves program kb. 10 versenyből állt az ország különböző helyein, Kassán, Eperjesen, Púchovban, Nagykürtösön, Poprádon, Senicán, Komáromban stb. Az autót minden alkalommal fel kellett készíteni. Felraktuk a merevítő vázat, Pöstyénben évente átnézték, tűzoltó berendezést helyeztek el benne. Én is bütykölttem a motort, de autószerelőm a radványi Janík Laci barátom volt, valamint sokat segített a felkészülésben Luzsica Feri versenyzőtársam, aki nagy macher volt a motorokban. A rallye terep nagyon nyírta az autót, rendszeresen kellett cserélni a kardánkereszteket, összekötő csapokat, egyéb alkatrészeket. Idővel gázos lengéscsillapítókat helyeztünk el benne, mert a szériások hamar tönkrementek, nem voltak stabilak. A gumikat a versenytől függően cseréltettük, mert más tulajdonságok kellettek homokban, mint a hegyi terepen.

Nem lehetett olcsó mulatság.

A hetényi ACHP-nál dolgoztam akkoriban, akik azzal támogattak, hogy fizették a versenynapjaimat, a szállást és teherautót adtak a versenyautó szállítására. Ezen kívül más támogatás nem nagyon volt, s ha csak az anyagi oldalát nézzük, akkor ráfizetésről beszélhetünk. Erre a költséges hobbira ment abban az időben a pénzem. A másik serpenyőben viszont ott volt a verseny öröme, az inspiráció, hogy még jobb legyek, a rengeteg ismerős akit szereztem, az utazások, s a nekem drukkoló szurkolótábor szeretete.

Eljutottunk a bajnoki cím megszerzésének évéig. *Anak mi a története?*

Luzsica Feri 1984-ben épített egy nagyon jó motort, elvileg magának, de aztán mégsem használta. Azt mondta, csak nekem hajlandó eladni, s én meg is vettem tőle. A motor olyan jó volt, hogy az 1985-ös szlovák bajnokságban lépten nyomon a dobogón végeztünk. Az utolsó versenyen, Eperjesen dőlt el a bajnoki cím sorsa, ahol Szlama Gyuri navigátorommal a nagykaposi Kapušanskýval szemben vívtunk nagy csatát. Mikor a verseny után odajött gratulálni, ezt mondta: „Az utolsó gyorsaságin a maximumra gyorsítottunk, mégis jobb voltál”. A győzelemnek köszönhetően 1986-ban már a csehszlovák bajnokságban versenyeztünk, ahol nem volt sok esélyünk, mert a csehek jóval előbbre jártak ebben a sportban, nagy tradíciókkal rendelkeztek és a versenyzők gyári támogatásokat élveztek. Ráadásul ránk szakadt egy pechsorozat is, minden versenyen akadt valami probléma. Baj volt

Janík László, Jágerský Vilmos és Simsik István egy senicai versenyen.

a futóművel, tönkrement a motor, s nem volt pénz újra. Ezért a csehszlovák bajnokságban csak 5-6 versenyen vettünk részt.

Az AMK Hurbanovo 1300-as Škodájával.

Verseny közben te a kockázató, vakmerő pilóták közé tartoztál, vagy a biztonságos célba érés

volt az elsődleges?

A kezdeti időszakban vakmerően versenyeztem, de aztán rájöttem, hogy nem éri meg. Nem csak a balesetveszélyre gondolok, hanem hogy a túlzott gyorsaságnál kisodródhat az autó, főleg a kanyaroknál, s mire visszahozza az ember, az nagy idővesztés. Gyorsnak, technikásnak kell tehát lenni, de rizikózni nem éri meg. Egyébként én mindig csodáltam a navigátorokat, akik teljesen kiszolgáltatva be mernek ülni más mellé egy száguldó autóba. Egy jó navigátor megfizethetetlen, s az én segítőttem, Kelko Erazmus, Szlama Gyuri, majd Jágerský Vili szerencsére maximálisan bíztak bennem. Nagy balesetem nem volt, a legemlékezetesebb, mikor Púchovban egy olajfolton megcsúsztunk, s az út mellett kivittünk három kisebb szilvafát.

A szlovák bajnoki cím után meddig folytattad még a versenyzést?

A csehszlovák bajnokságban töltött év után egy évet kihagytunk, majd 1988-ban az AMK Hviezda Hurbanovo hívott versenyzőnek. Adtak egy Škoda 130-ast, amivel három évig versenyeztem a szlovák bajnokságban. Akkor sem ment rosszul, rendszerint dobogón végeztünk. Mikor ez az autó is tönkrement, nem kezdtem újat építeni és befejeztem. Ekkor jött a rendszerváltás, minden a feje tetejére állt, nem volt sem pénz, sem szabadidő a versenyzésre. Ezután már csak a vállalkozásnak éltem. Az autóversenyzést nézőként továbbra is szeretem, ha tehetem, elmegyek egy-egy rallye versenyre, s a felbúgó motorok hangja most is megdobogtatja a szívem.

LÁTOGATÁS A GALAMBÁSZ OLIMPIÁN

Idén januárban Budapest adott otthont a 34. Postagalamb Olimpiának, amely a nemzetközi galambász közösség legnagyobb ünnepe és szakmai seregszemléje. Magyarország utoljára negyven évvel ezelőtt, 1975-ben adott otthont e világversenynak. Az idei megméretetésre negyven országból érkeztek

résztevők és huszonegy országból galambok. A dunamocsi galambászok sem hagyták ki a kedvező alkalmat, hogy ilyen közel rendezik a rangos seregszemlét, és tapasztalatszerzés illetve szórakozás céljával tízen látogattak el a Syma csarnokba.

A DUNAMOCSI AKÁCERDŐK, LEGELŐK HASZNÁLATA A SZÖVETKEZETESÍTÉS ELŐTT

1848 egyik legnagyobb vívmánya a jobbágyfelszabadítás volt. Míg az 1848 előtti parasztság a földesúr birtokának számító jobbágytelken adó és robotmunka terhe mellett gazdálkodott, addig a forradalmat követően szabad paraszttá vált, megkapva korábbi jobbágytelkét. A zselléreket is érintette a felszabadítás, csak-hogy elegendő földbirtok hiányában belőlük nem annyira szabad parasztgazda, hanem inkább „szabad munkaerő” lett. A legelőket, erdőket, nádasokat, kaszálókat a jobbágyfelszabadítás során nem parcellázták ki, hanem ettől kezdve a helyi parasztság minden településen osztatlan közös tulajdonként kezelte, gondozta. Erre a feladatra Dunamocson két társulatot hoztak létre, a Gazdaközösség és a Zsellérközösség társulatát. Mindkét szervezet – mocsiasan „közönség” – külön szervezettel, vezetőséggel, tagsággal, közgyűléssel, elnökkel, pénztárossal és persze erdőkkel, legelőkkel, nádasokkal rendelkezett.

Az ügyekről a Gazda- és Zsellérközösség közgyűlésein döntöttek, a közvetlen ügyintézés a vezetőség feladata volt, melynek az elnök és a pénztáros voltak a fő tisztségviselői. Nyílt szavazással választották meg előljárókat. A Gazdaközösség hivatalos pecsétjén a „Dunamocsi volt telkes jobbágyok és szabadosok” megnevezés szerepelt.

A Zsellérközönség jegyzőkönyve sajnos elveszett, de azt tudjuk róla, hogy vezetőségét a felszámolás előtti utolsó időszakban Szenczi Béla szőlőbirtokos, Czibor Gyula kovács, Tücsök István ács és Kocsis István molnár alkotta. Gyűléseket tartottak, tagdíjat szedtek, abból fizették zsellérpásztorukat. A Gazdaközösség jegyzőkönyve szerencsére máig birtokunkban van, tevékenységéről ebből alkothatunk képet. 1950-ben, a felszámolás előtt két évvel a Gazdaközösség elnöke Zajos József volt (előtte Bellabás József), az alelnök Kele Sándor, pénztáros Izsó Ferenc, elnökségi tagok Antal Mihály, Szalai József, Kiss András, Szalai András.

AZ AKÁCERDŐK HASZNÁLATA

A telkes gazdák a maguk közül választott gazdaközönségi elnökség igazgatásával és felügyelete mellett használták az erdőt. Vágták, gyérítették és telepítették.

Persei Mihály feleségével, és két fiával, Jenővel és Misivel.

Az akácokban évente végeztek közös vágást, ritkítást. A vezetőség előre megjelölte az öreg fákat, sűrűn nőtteket, majd kidoboltatták a favágás idejét. Az elosztás a

Az 1940-es években készült kép bal szélén a pásztor, Lajos Ferenc látható. A két vasárnapi sétáló Bellabás András és Balla Júlia.

nyolcadok szerint történt, aki nem jelent meg a vágásnál, egy résszel kevesebbet kapott. A kivágott fából, nádból való részesedési arányokat még a tagosítások idején állapították meg, a gazda földbirtokának nagysága alapján. 12 magyar holdnyi szántó félhelynek, 24 magyar hold egész helynek számított, s egy egész helyért járt 8/8 részesedés. Mindenki a saját nyolcada

arányában élvezte a közös birtok hasznát. Az arányok aztán az öröklések, vásárlások útján módosultak.

A gazdaközönségi jegyzőkönyv az 1938. decemberi közgyűlés kapcsán felsorolja a gyűlésen megjelent tagokat a gazdaközönségi birtokarányukkal együtt.

A névsor a következő:

Lajos József 9/8, Hollósi József 2/8, Bellabás András 4/8, Plébánia 8/8, Kiss Lajos Mihály 4/8, Tóth Gyula 7/8, Vasas József 2/8, Bábi Kálmán 5/8, Kocsis István 2/8, Bellabás János 2/8, Tóth Mihály 2/8, Lajos András 6/8, Mocskos Zsigmond 1/8, Kele Sándor 2/8, Kele Józsefné 2/8, Fülöp Józsefné 3/8, Tárnok András 3/8, Tóth István 4/8, Hevő Béla 1/8, Szalai István 1/8, Margit Ferenc 2/8, Cz. Lajos András 3/8, A. Szalai József 1/8, Kiss Béla 3/8, Simon János 2/8, Vasas Mihály 2/8, Kele János 3/8, Szalai József 3/8, Tóth Kálmán 2/8, Fülöp Ferenc 3/8, Papp József 3/8, V. Szalai József 1/8, Markacz József 1/8, Zajos János 1/8, Persei József 1/8, G. Lajos János 5/8, V. Szalai Ferenc 1/8, Papp Ferenc 2/8, Izsó Ferenc 1/8, Izsó Ferenc ifj. 3/8, Antal Ferenc 3/8, Id. Tárnok András 4/8, P. Egyeg József 1/8, Gál János 4/8, Katus János 4/8, Farkas István 3/8, Tóbiás János 2/8, Papp András 1/8, Papp István 2/8, Tóth József 1/8, C. Bábi József 2/8, Herzog Miklós 4/8, Bábi Gyula 2/8, Szenczi Béla 2/8, Tücsök József 2/8, Id. Bellabás János 2/8, Gáspár Ferenc 3/8, Lukács József 2/8, Rácz János 2/8, Bábi Sándor 2/8, Persei Mihály 4/8, Zajos József 3/8, Tücsök Sándor 1/8, Persei Sándor 1/8, K. Egyeg Mihály 1/8, Nagy Gyula 2/8, Vilmos Mihály 4/8, Mocskos Béla 1/8, Ifj. Hollósi József 1/8, Zajos Sándorné 1/8, Czibor Béla 2/8, Tücsök József 3/8, Takács János 1/8, Zajos Mihály 8/8,

NÁDASOK, KASZÁLÓK

Télen került sor a nádvágásra az úrbéres nádasokban, vagyis a Karvai szigetnél és a Dunára dülő környékén. Nád- vágó kaszával végezték a munkát, a nádat

kévébe kötötték. Mindenkinek annyi munkással kellett megjelennie – így volt ez a favágásnál is – ahány nyolcaddal rendelkezett. A Duna árterében elterülő kaszálókat árverés útján bérbe adták, az használta egy évig, aki a licitáláson többet kínált. Aki alulmaradt, csak annyit jegyzett meg: „*Hadd dolgozzon, ha annyira akar!*”

TEHENEK LEGELTETÉSE

Tehenei csak a gazdák-
nak voltak, a zselléreknek nem,
ezért Lajos Ferenc tehénpásztort a
Gazdaközösség alkalmazta. A pá-
hóki tehénlegelő a mai gátórháztól
a Karvai szigetig húzódott. Szent
György napjától novemberig első-
sorban a legelő füvén élt a jószág. Reggel
kihajtotta őket a tehénpásztor, majd né-
hány órás legelés után a Dunára vitte őket
inni. Bele is mentek a sekély vízbe hőség
idején, alig bírta kizavarni őket ostorával.
A legelő akácfás, árnyas részén, a Nagyér
melletti „tehénállás”-ban deelt a csorda,
végül a délutáni legeltetés és a napnyugta-
kor történő behajtás zárta a napot.

Lajos Ferenc munkaideje a reg-
geli fejés után, úgy hét óra
körül kezdődött. Legyalogolt
a Belső falu elejéig, onnan
kezdte a kihajtást. Haladt
végig az utcákon, ostorpat-
togatással jelezte közeledtét,
a tehenek pedig kiballagtak
a parasztporták nyitott ka-
puján. A Belső falu után kö-
vetkezett a hosszú Fő utca,
melynek végén megvárták,
hogy a Molnár utca jószágai
is csatlakozzanak. A mellé-
kutcákból a pásztort gyerekei
hajtották ki az állatokat, bár
azokban – mivel ott több-
nyire nem gazdák laktak –
jóval kevesebb volt a tehén.
Két-három Lajos gyerek segített édesapjá-
nak, Józsi kezében pásztortrombita volt,
azon trombitált nagyokat. A Faluvégen
a Földásás széléig ment tovább a csorda,
ahol Katusék házánaál jobbra fordultak, s
a Kiserdőt, hatházai kertek alját elhagyva

Bábi Sándor Gyuri lovával.

jutottak ki a legelőre. A legelő ápolását
(tővis és bokorirtás, vízmosások elgátolá-
sa, utak egyengetése, stb.) közmunkában
végezték a csordára hajtott jószágok ará-
nyában a gazdák.

A tehenekhez hasonlóan a Pá-
hókhöz jártak a falu libái is. A libapásztor

A vasárnapi sétán megpihenve Bese Rózsa
és Balla Júlia heverésznek a legelő szélén.
Távolban a tehenek.

tisztét a kihajtás utolsó évtizedeiben Vörös
Irén, majd Szabó Gusztáv – Guszti bácsi
– töltötte be. Reggelente, a faluvégi Katus

háznál kezdték a kihajtást, s a több
száz példányt számláló csapat végál-
lomása a páhóki legelő volt. Fehér-
lett a Páhók a libáktól és tarkállott a
tehenektől akkoriban. Guszti bácsi
a 60-as évekig hajtotta ki a Páhókra
a libákat.

DISZNÓK LEGELTETÉSE

A gazdák és zsellérek elkülönü-
lése jól látszik a disznólegelő hasz-
nálataánál is. A búcsi út melletti
akácos területének zsellérek kútja
körüli részén az egyik, a gazdák
kútja körül a másik társulat disznói
tartózkodtak. A kutak környéke a
disznók számára ideális terep volt,
hiszen a kanászok telehúzták a gé-
meskút vályúját, s folyatták ki belő-
le a vizet dagonyának. A disznók, kecskék
külön legeltetése a II. világháborúig ma-
radt fenn, utána a két közösség megegye-
zése értelmében együtt őrizte őket Paszto-
rek Imre zsellérpásztor.

A gazdák disznóit a falu tehén-
pásztoraának, Lajos Ferencnek a fiai – az őt
közül általában Géza és Sanyi – hajtották
ki a gazdák kútjához. Utánuk Pasztorek
Imre indult el ostorcsattogatással, hogy a
zsellérek disznóival, kecskéivel
a Hatházán keresztül a zsellér-
legelőre vonuljon. A kandisznó
is velük tartott, így a külön „be-
ugratással” sokszor nem kellett
bajlódni, de ha mégis elkerül-
ték egymást a felek a legelőn,
akkor a pásztort sárral megje-
lölte a zúgó koca hátát, szólt
a gazdának, aki elvitte aztán a
falu kandisznójához. A legelőn
talált, földből kitúrt élelem
nem volt túl bőséges, az állatok
este visítva szaladtak óljuk felé.
A süldőket szeptembertől, úgy
Szent Mihály napjától fogták
benn az ólban, ölésig tartó hiz-
lalásra.

A falu pásztora és kanásza csa-
ládjával az ún. kanászházakban lakott,
melyek a mai tűzoltószertár helyén álltak.

FELHÍVÁS

A RÉV IDŐSEK OTTHONA ÉRTESÍTI A LAKOSSÁGOT, HOGY HAMAROSAN MEGINDÍTTJA
MŰKÖDÉSÉT A HELEN PANZIÓ ÉPÜLETÉBEN. ÉRDEKLŐDNI SZEMÉLYESEN
SIMSIK ISTVÁNNÁL, VAGY A 0903 406 008 TELEFONSZÁMON LEHET.
AZ ÉTTERMI RÉSZ TOVÁBBRA IS NYITVA ÁLL A NAGYKÖZÖNSÉG ELŐTT.

Hagyományteremtő farsangi mulatság

A dunamocsi önkormányzat mellett működő kulturális bizottság Bálint-nap helyett farsangi mulatságra hívta a falu apraját-nagyját február 14-én. A hír egészen Negyedre is eljutott, így jöttünk mi is...

A gyerekek változatos jelmezeket öltöttek magukra: a hagyományostól a mai maskarákig mindenféle előfordult. A klasszikus vonalat képviselték (a teljesség igénye nélküli felsorolás következik) a hercegnők, ördögök, boszorkányok, cowboy, virág, indián, a modernet pedig a szuperhősök, zombik, mérges madár (Angry Bird), tablet, motoros. A jelmezek bemutatása után tánc közben figyelték a zsűritagok az ötletesebbnél ötletesebb jelmezeket. A kiértékelés korcsoportok szerint történt: az ovis (és ennél fiatalabb) csoport

nyertese a Hókirálynő (Szalay Sára) lett, az alsótagozatosok közül az aprólékos és igényes munkával készült Szabadság-szobor (Lajos Ábel) nyerte el a zsűri tetszését, a nagyoknál pedig a legijesztőbb zombi lány (Simsik Réka) aratott sikert. Természetesen rajtuk kívül még nagyon sok gyerek jelmeze volt ötletes.

Kicsik és nagyok is játszhattak székfoglalós játékot, melynek nyerevénye egy-egy gyönyörűen elkészített vattacukor virág volt. Fergeteges hangulat kerekedett, mindenki nagyszerűen mulatott. Aki pedig megunt a pörgést, alkothatott maszkokat, kalapot, koronát, esetleg tökéletesíthette a jelmezét arcfestéssel. A szervezők a frissítőkről sem feledkeztek meg, volt zsíroskenyér, hot-dog, tea, vattacukor is.

Rémélhetőleg egy év múlva a szülők és nagyszülők is komolyan veszik a felhívást és 0-tól 100 éves korig mindenki jelmezben jelenik meg, a boszorkány, a méhecske és az ördög mellett mások is felbátorodnak. Az lesz ám a buli... :-)

Kovács Zsófi, Luca és Heni (Negyed)

Lengyel menekültek, dunamocsi barátai és az ajándék zászló

1939. szeptember 1-jén először Németország, majd néhány héttel később a Szovjetunió is megtámadta Lengyelországot. A lengyel hadsereg két tűz közé került, s nem tudott érdemben ellenállni az egymással paktumot kötő diktátorok, Hitler és Sztálin közös agressziójának.

A magyar és a lengyel nép hagyományos barátságának ekkor újabb szép fejezete kezdődött, hiszen a kritikus a helyzetben több mint 70 000, országát elhagyó katona és civil talált oltalmat Magyarországon. Az emberség bátor példájaként – az egyébként Németországgal szövetséges – Magyarország Hitler rosszallása ellenére nyújtott segítséget a menekült lengyelek számára. A felemelő történetnek a dunamocsiak is jeles szereplői voltak, ugyanis a világháború idején több mint száz lengyel menekült tartózkodott falunkban. Az 1938-as visszacsatolás után a csehszlovák határőrök nélkül maradt fináncszármányában és az őket befogadó családoknál kaptak szállást. Egy részük hamarosan továbbment, hogy csatlakozzon a nyugati országokban felállított lengyel légiókhoz, az itt maradt munkaképesek pedig helyben vállaltak munkát. A legtöbben parasztgazdaságokban dolgoztak, ketten pedig a községháza hivatalnokai lettek, mert szépen megtanultak magyarul. A katolikus templom rendszeres látogatói voltak a helyi lengyelek, nem

véletlenül itt kapott helyet a dunamocsi tartózkodásukat megőrkítő emléktábla.

A baráti segítségben, szeretetben részesülő lengyel menekültek számos példáját adták a dunamocsiak iránt érzett hálájuknak. Az Antal családnál hagyott emlékfotón például ez állt: „*Na pamiatke swojom przyjacielam*” Egy Malczyk nevű lengyel festő szép képet készített Kukola Gyuláéknak, rajta a Böszörményi köz, a plébánia és egy kikötött malom látható. Bábi Gyulának pedig egy szép botot faragott a náluk lakó férfi, ezzel a felirattal: „*Ez bot csinálta Bábi Gyula uramnak Stalamor Péter, viselje egészséggel!*”

Hálájuk jele volt az a Szent Istvánt és a Csesztóhovi Madonnát ábrázoló zászló is, melyet a háború végén, a felszabadított országukba való hazatérésük ajándékoztak a községnek. Évtizedekig használták a

templomi körmenetek során, aztán felkerült a padlásra. Sajnos az időjárás viszontagságai miatt nagyon tönkrement. Tíz évvel ezelőtt került újra elő, Orosz Örs felkarolta a zászló ügyét, s most az önkormányzat megbízásából a Magyar Nemzeti Múzeum restaurátorai eredeti formájába állítják vissza. Banai Tóth Pál polgármester tájékoztatása szerint valószínűleg a nyár folyamán, méltó ünnepség keretében szentelik újjá a lengyel-magyar barátság eme unikális jelképét.

Koszorúcska a kultúrházban

Immár második alkalommal sikerült megszervezni a koszorúcskával egybekötött szülők, tanítók, iskolabarátok batyubálját. Kezdetben a pedagógusok törekvéseit nem sok siker övezte, de tavaly megtört a jég, és sikerült meggyőzni a 8. és 9. osztályos tanulókat arról, hogy táncolni jó, felszabadító érzés. Sőt, voltak olyan tanulók is, akiknek annyira megtetszett a tánc, hogy második alkalommal is részt vettek a három hónapig tartó tanfolyamon. Hallman Csilla táncoktató nagy türelemmel és kitartással látott neki az embert próbáló feladatnak, hiszen mindannyian tudjuk, hogy gyerekekkel foglalkozni nem könnyű feladat. A hagyományos társas táncok alaplépéseivel ismerkedtek meg, mint például a bécsi keringő, angol keringő, tangó, csárdás, foxtrott, rumba, letkiss stb. Mindezek mellett fontos illemszabályokat is megtanultak a táncórákon, amelyeknek később nagy hasznát tudják majd venni.

Adunamocsi kultúrház benépesült, egy gombostűt sem lehetett leejteni, hiszen sokan szerették volna látni első bálzó gyermeküket, unokájukat. A gyerekek bemutatkozása két körben valósult meg. Az arcukra kiült az izgalom, de mindent megtettek azért, hogy minden lépés a helyén legyen. Segítés-

gükre volt a közönség, akik időnként nagy tapsal buzdították őket. A végén mindenki megkapta a jól megérdemelt oklevelet és mellé egy kis ajándékot. A fiúk megtáncoltatták édesanyjukat, a lányok az édesapjukat, akik láthatóan nagyon büszkék voltak csemetéikre.

Vasas Renáta

12 DIÁK A KOSZORÚCSKÁN

Összesen 12 gyerek vállalkozott a koszorúcskára. Név szerint *Egyeg Emese, Farkas Réka, Kele Fanni, Jezsó Imre, Szabó Balázs (9.o), Farkas Zsófia, Rácz Gabriella, Jókai Csege, Sándor Mátyás, Szalay Géza Bálint, Jezsó Márk (8.o) és Hajtman Krisztián (7.o)*.

Atanárunk ez évben is Hallman Csilla volt, a táncórák három hónapig tartottak. Minden héten péntekenként jöttünk össze az iskola épületében. Az órák nagyon hangulatosan teltek, azonban mikor már a főpróba előtti próbán nem tudtunk viselkedni, kicsit meg

lettünk szidva, de meg is lett az eredménye.

Mikor elérkezett január 31, a koszorúcska napja, mindenki nagyon izgulni kezdett.

Mikor aztán bevonultunk a kultúrház termébe és elkezdtük az első táncot, jól belejöttünk és mindenki nagyon ügyes volt. Miután az első rész lement, a lányok tombolat árultak, a fiúk pedig türelmetlenül várták mikor kérhetnek fel táncolni minket. Megszemléltük, hogy mindenki a helyén van-e, azután bementünk a második részre. Ekkor már

annyira nem izgultunk, de azért vártuk, hogy vége legyen.

Atáncok befejeztével megkönnyebbült sóhajok szálltak ki belőlünk, de tudat alatt szomorúan nyugtáztuk, hogy vége. Nagyon élveztük a sok táncot és az együtt töltött órát.

Jövőre én már sajnos nem vehetek részt a Koszorúcskán, de a nyolcadikosok remélem jövőre újra bekapcsolódnak, mert nagyon megéri.

Kele Fanni

30 éves osztálytalálkozó

A Dunamocsi Alapiskola 1984-ben végzett diákjai 30 éves osztálytalálkozójukon emlékeztek az együtt töltött iskol évekre. A 30 évből pontosabban 31 lett, hiszen a tavaly elmaradt alkalom a 2015-ös évre csúszott át. A találkozó szervezésében elsősorban Szabó Lilla járt elől, aki Farkas Árpád kezdeményezésére vágott bele a társaság facebookos toborzásába.

Az osztály utoljára az öt éves évfordulón volt együtt, akkor még osztályfőnökük, Österreicher Tibor vezetésével, aki ez alkalommal sajnos már nem lehetett közöttük. Elhunyt osztályfőnökük mellett fájó szívvel emlékeztek két osztálytársukra, Búcsi Jánosra és Jakab Sándorra is, felkeresve sírjukat a dunamocsi és radványi temetőben. A húszfős osztályból rajtuk kívül mindenki megjelent a találkozón. Az osztályfőnöki feladatokat ez alkalommal a szlovák-ma-

gyar szakos Kajtár Katalin tanító néni látta el, akit a főiskoláról kikerülve ez az osztály „edzett” a pedagógiai gyakorlatra, s ezért is szívesen fogadta el az invitálást. Az iskolában töltött osztályfőnöki óra után a radványi Malomban idézték fel a régi csínyeket, közös emlékeket. Mivel a régi humorfelelősök harminc év után sem jöttek ki a formából, kitűnő hangulatban telt el az emlékeztető este.

Az osztály tagjai: Szabó Lilla, Vasas Mihály, Tücsök Friderika, Búcsi János, Bellabás Judit, Janik János, Rácz Katalin, Jakab Sándor, Novotny Erika, Vasas László, Skuliba Andrea, Rácz Gyula, Antal Katalin, Szuri Béla, Takács Mária, Pataki Béla, Bartos Ágota, Záhorszky János, Vörös Tihamér, Farkas Árpád.

TANFOLYAMON A TŰZOLTÓK

A Dunamocsi Önkéntes Tűzoltó Egyesület 9 tagja két hétvégén át tartó iskolázáson vett részt Búcsón. A gyakorlati és elméleti témaköröket magába foglaló 40 órás tanfolyam célja az volt, hogy az önkéntes tűzoltók a jövőben még hatékonyabban állhassanak helyt a tűzoltás, illetve az ezzel összefüggő tevékenységek során. A résztvevők

Csontos Tibor, Szuri Attila, Egyeg Béla, Orosz Jenő, Rusznyák Károly, Péter Dezső, ifj. Antal Mihály, Tóth Lajos és Vrábel László voltak, akik mindannyian sikeres vizsgát tettek a zárónapon.

Beiratás az első osztályba

Kollégáimmal úgy gondoltuk, hogy szeretnénk megkönnyíteni a gyermekek számára az óvoda és iskola közötti átmenetet. Mindezt segítheti a baráti kapcsolatok

ápolása az ovisok és a kisiskolások között, valamint a leendő tanító nénikkel való találkozás. Ezért már ősszel látogatást tettünk az elsős kisdíákokkal az oviban. Kicsit vegyes érzelmekkel indultunk útnak, ugyanis az első osztályosok már „túl nagy-
nak” tartották magukat ahhoz, hogy oviba menjenek. De amikor eléjük jöttek kis barátaik, ők pedig újra kezükbe vehették a régi játékokat, mindenki arcára vidám mosoly ült.

Ezután mi is vendégül láttuk az ovisokat az iskolában. Az iskolaköteles gyermekek megismerkedhettek a rájuk váró új környezettel. Mondókákat, verseket szavaltunk, körjátékokat játszottunk. Az elsősök megmutatták, hogy milyen könyvek-
ből tanulnak, milyen tanszereket használnak a tanítási órákon és büszkén mutatták meg, hogy mennyit fejlődtek, okosodtak

az elmúlt fél év alatt.

A beiratkozás során voltak, akik természetüknél fogva bátrabban viselkedtek, voltak kicsit félénkebbek, de mindenki kivétel nélkül elvégezte a feladatokat. A 2015/2016-os iskolai év beiratkozásán 13 gyermek vett részt, melyből 10 nyert felvételt. Hárman a szüleik döntése alapján még egy évet az óvodában töltenek majd. Mindnyájuknak sok sikert kívánunk!

A továbbiakban is igyekszünk az iskola és óvoda munkáját összehangolni, hiszen célunk egy szorosan együttműködő közösség kialakítása.

A következő iskolai év elsősei: Szalay Sára, Vörös Dominik, Varga Zoltán, Vörös Panni, Bajkai Bence, Zámbocki Béborka, Jázmin, Kukola Viktória, Varga Aranka, Nagy Kristóf, Hluyik Dénes.

Vasas Renáta

A DFC VÁLASZTÁSSAL EGYBEKÖTÖTT ÉVZÁRÓ TAGGYÜLÉSE

31 jelenlévő előtt számolt be a klub elnöke, titkára és edzője az elmúlt év eseményeiről, ami után a tisztségviselők megválasztására került sor. A DFC vezetőségi tagságát egyhangúlag választották meg a következők személyében: Jókai László, Banai Tóth István, Farkas Csaba, Mikes László, Lajos Gábor, Pálik Mihály, Tücsök Alfréd, Tücsök Géza, Csontos Tibor, Tóth László, Nagy Sándor. Ezután a vezetőség tett javaslatot az egyes funkciókra, melynek eredményeként az elnöki tisztelet Jókai László, a titkári posztot Tücsök Alfréd tölti be, míg az edző Lajos Tamás lett.

A csapat nagyrészt a tavalyi kerettel vág neki a szezonnak, próbajátékon a radványi Balogh Tamás és a karvai Ropog József tartózkodik nálunk. A bajnokság március 8-án kezdődik, mikor a listavezető otthonába, Izsára látogatunk. Az első hazai mérkőzésre március 14-én, szombaton kerül sor Marcelháza B ellen.

Az ificsapat Mázsár Ottó vezetésével.

MÁZSÁR OTTI A FUTSAL BAJNOKSÁGBAN

A komáromi futsal bajnokságot évek óta a nagypályás bajnokságok téli szünideje alatt rendezik a városi sportcsarnokban. A bajnokságban 14 helyi csapat vesz részt, melyek nem kedélyes sörmecceken hanem „vérré menő” összecsapásokon mérik össze erejüket, rendszeresen több száz néző előtt. Ebben a bajnokságban játszott, mégpedig a bajnoki címet megszerző Oxygen csapatában Mázsár Ottó, a DFC hátvédje.

Úgy hallottam nagyon népszerű a futsal bajnokság Komáromban.

Nagy presztízse van a teremfocinak a városban, s a játékosok, csapatok komolyan is veszik a meccseket. Nem is lehet másképp, ha a lelátón időnként több mint hatszázan ülnek. Évek alatt formálódtak ki a ma játszó csapatok, melyek mind egy-egy vezéregyéniség köré toborzódtak. Nálunk a szponzorunk, Magyarics Feri vállalkozó rakta össze a csapatot, és ő szól nekem is. Még abból az időből ismerjük egymást, mikor 14 és 19 éves korom között a KFC ifjúsági csapatában játszottam 2. ligát. Az Oxygen többsége komáromi, egy fiú van Győrből, egy Aranyosról és egy Kesziről.

Klubokhoz tartozó, nagypályás labdarúgók alkotják a csapatokat?

Igen, és szinte kivétel nélkül magasabb osztályban játszanak, mint én. Vannak köztük még első ligások is. Az én csapatom tagjai például többnyire KFC játékosok, akik hétről hétre együtt játszanak. Ezért sem könnyű bekerülni közéjük. Szerencsére a játékkal sikerült kivívnom a helyet magamnak, és sokszor lehetőséget kaptam. 13 góllal, hátvéd létemre az Oxygen egyik legeredményesebb játékosa lettem, s ezzel a góllövőlistán 170-ből a 21. helyen végeztem. Utolsó meccsünket a nagy rivális Bauring-al játszottuk, amit sikerült 5:4-re megnyerni, ezzel miénk lett a bajnoki cím. Fantasztikus érzés volt a kupát a fejem fölé emelni, hiszen ilyen sikerben korábban még nem volt részem.

Ezek szerint szeretsz teremben focizni, és fekszik neked ez a nagypályától sok mindenben eltérő játékmód.

Szerintem minden focista élvezi, ha teremben játszhat. Más a teremfoci, és nagyon sokat lehet tanulni belőle. Gyorsabbnak, pontosabbnak kell lenni, mint nagypályán, kevesebb idő van a megoldások eldöntésére, és többet kell futni a pörgősebb futsal meccseken. Idén, mivel mi álltunk a tabella élén, mindenki minket akart megverni, s ezért a nézők részéről is

nagy érdeklődés kísérte a meccseinket. Vasárnaponként játszottunk, 12-től este 7 óráig minden gárda pályára lépett a 2x25 perces meccseken. A csapatunk egyébként jó közösséget alkot, haverok vagyunk. Szponzorunk ellátott mindennel, a rangadók után rendszeresen vacsorára hívott. Kaptunk melegítő formaruhát, táskát, s még masszort is biztosított.

A focizás mellett edzőként is tevékenykedsz, felkardoltad a dunamocsi ifjúsági csapatot, melynek motorja, lelke vagy. A gyerekek előtt nagy tekintélye van focitudásodnak, személyiségednek, fanatizmusodnak, és nyugodtan mondhatjuk, hogy példaképnek számítasz előttük.

A foci szeretete nálunk családi tradíció. Már nagyapám, Mázsár János is focizott, aztán a klubvezetésben vállalt szerepet. Apu is játszott, máig imádja a focit és mindig támogatott engem a fociszenvedélyemben. Én szezon idején szinte minden nap a pályán vagyok, két napot edzek a gyerekekkel, kettőt a felnőttekkel, és mindkettővel egy-egy meccsünk is van a héten. Télen 3-4 nap a pályán töltött norma. Szeretek a gyerekekkel foglalkozni, és örülök, ha segíthetek nekik a játék megszerettetésében. Szerencsére nagyon érdeklődőek és igyekvők, van bennük akarat. 14-15-en vannak, köztük három karvai, akik még esőben is elbicikliznek Mocsra az edzésre.

Poszt	Név	Futsal KN Klub	Góly	1. korb	2. korb	3. korb	4. korb	5. korb	6. korb	7. korb	8. korb	9. korb	10. korb	11. korb	12. korb	13. korb	KG 1	KG 2	KG 3
1	A. Mészáros	Bauring City	36	3	6	2	4	6	1	1	7	3					2	1	
2	J. Gonzales	Oxygen	28	3	2	3	2	3	6		1					4	2	2	
3	V. Pšenák	FC Aureus	26	1	1	2			1	2	2	3	5	1	2	5			1
4	T. Orsolyák	Bauracuda	24		2	3	4	2			1	1	1	1	3	4	1	1	
5	R. Turza	Black Bull-Litovel	22	2		1	1	1	3	3	3	2	1	2	2	1			
6	M. Bačík	Oxygen	22		1		2	1		2	1	6	2	1	1	2	2		2
7	B. Hronec	Bauracuda	20	3	3	1	1	3	2	1		1		2	1		1	1	
8	D. Paulík	Cars Team	20					1		2	2	3		1	3	4		4	
9	Cs. Szórád	Oxygen	19		1	1	3		1	4	1	1	1	1	1	2	2	1	
10	P. Cong	1. FC Doki	18	2		2	3	1	2				3	1	2				2
11	E. Nagy	Amfora	17		1	1	2	1		4		1	3		2	2			
12	G. Marikovec	Anaplast	17				3	2	2	1	1		1	4	1		2		
13	M. Smolka	Activ	16							2	1	1	1	2	3	3	1		
14	M. Mészáros	U20	16	1		1			2		1		1	3	3	3		2	
15	A. Kurucz	KFC-Young Boys	15	1		1			2		2	1		3	3	2			
16	A. Bottyán	Bauring City	14		1	2		4	1			1				1		2	2
17	J. Sipőcz	Oxygen	14	2	1	2	2	1	3	2						1			
18	L. Gere	Bauring City	13		3	1	1			3	1	1	2			1			
19	O. Hegedűs	KFC-Young Boys	13	1				1	1	1	2			2	1	3		1	
20	T. Szabó	Králik TV	13	1		2					2	3	1	3				1	
21	O. Mázsár	Oxygen	13		1	2	2	1	4				1				1	1	
22	M. Hrabovský	U20	13			3	1				1		1	2	1	1		3	
23	S. Koric	Activ	12								1	3	1	2		5			
24	B. Baur	Bauring City	12								2	1	2	1	1	1			

1	○	(1) Oxygen	13	13	0	0	124:25	39
2	●	(2) Bauring City	13	11	1	1	120:39	34
3	○	(3) Bauracuda	13	11	1	1	103:28	34
4	●	(4) 1. FC Doki	13	9	0	4	73:50	27
5	○	(5) Black Bull-Litovel	13	8	1	4	69:58	25
6	●	(6) Anaplast	13	7	1	5	70:57	22
7	▲	(8) Activ	13	6	0	7	58:76	18
8	▼	(7) Amfora	13	5	2	6	57:61	17
9	○	(9) U20	13	5	1	7	63:70	16
10	●	(10) KFC-Young Boys	13	4	1	8	58:92	13
11	▲	(12) Cars Team	13	3	0	10	42:64	9
12	▼	(11) Králik TV	13	3	0	10	62:124	9
13	▲	(14) FC Aureus	13	1	0	12	49:114	3
14	▼	(13) Ilmont	13	1	0	12	27:107	3